

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

M. D.

státní příslušnost Ukrajina

zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-9648-4/ČJ-2020-930310-V235, ve věci správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 20. 7. 2020 domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-9648-4/ČJ-2020-930310-V235, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 1. 2020, č. j. KRPT-70358-66/ČJ-2018-070022 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 369/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném a účinném ke dni vydání rozhodnutí, dále jen „zákon o pobytu cizinců“, uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku; doba k vycestování z území České republiky byla určena v délce do 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Důvod rozhodnutí tkvěl ve skutečnosti, že žalobkyně vykonávala v období od 5. 3. 2018 do 21. 3. 2018 v provozovně společnosti WERA NOVA s.r.o. v Krnově pracovní činnost bez platného povolení k zaměstnání.
2. Žalobkyně žalobou brojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, zejména dle žalobkyně nebyly zjišťovány skutečnosti v její prospěch. Žalovaný nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námítky, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené okolnostem případu, pokud jde o formu uloženého opatření a stanovenou délku správního vyhoštění. Žalobkyně má za to, že délka správního vyhoštění není přezkoumatelně odůvodněna. Žalobkyně poukázala na to, že se správním orgánem spolupracovala, přičemž dle jejího názoru mohl správní orgán využít smírného řešení. Žalobkyně dále nesouhlasí s délkou správního řízení, již považuje za excesivní; nepřiměřená délka řízení měla mít dle žalobkyně za následek alespoň zkrácení doby správního vyhoštění. Správní orgány nedostatečně posoudily zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně namítá dále neúčelnost uloženého opatření, přičemž uvádí, že krátce po zahájení správního řízení území České republiky opustila. Vyhoštění ve světle délky proběhnuvšího správního řízení považuje za nadbytečné opatření, jež ji nepřiměřeně zatěžuje.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 7. 2020 navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal přitom na obsah napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál.

Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu soud zjistil, že dne 21. 3. 2018 byla provedena pobytová kontrola možného výkonu práce cizinců v provozovně společností WERA NOVA s.r.o., IČ 46578633, sídlem Jankovcova 1587/8, Praha 7, (dále pro zjednodušení jen „WERA NOVA“), jejíž výrobní hala se nachází na adrese Chářovská 112/846, Krnov, přičemž bylo

zjištěno, že zde vykonává pracovní činnost s ostatními zaměstnanci ode dne 5. 3. 2018 žalobkyně, aniž by disponovala potřebným pracovním povolením ve smyslu § 95 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění. Pracovní činnost žalobkyně vykonávala do 21. 3. 2018, kdy byla zadržena Policií České republiky. Žalobkyně se prokázala platným cestovním dokladem obsahujícím polské národní vízum typu D s platností od 23. 10. 2017 do 22. 10. 2018, počet vstupů MULTI, s délkou pobytu 365 dní. Žalobkyně nepředložila rozhodnutí o povolení k zaměstnání na území České republiky.

5. Dne 21. 3. 2018 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. U výsledku konaného téhož dne žalobkyně specifikovala, že na území České republiky přicestovala minibusem z Ukrajiny v noci z 3. 3. 2018 na 4. 3. 2018 přes Slovensko přímo do Krnova, kde měla pracovat ve výrobě zmrzliny, před příjezdem do České republiky nepobývala v jiné zemi. Na území Polské republiky neměla úmysl pracovat. Domnívala se, že pracovní povolení má, měl jí ho údajně předat řidič mikrobuse. O zaměstnání se dozvěděla prostřednictvím internetu, za zprostředkování nezaplatila ničeho, setkala se v Užhorodě s neznámými lidmi, jimž měla podepsat nějaké listiny. Za doposud vykonanou práci obdržela zálohu 2500 Kč od cizinky, kterou nezná. V České republice hodlala pracovat asi tři měsíce. Na pracovišti ve společnosti WERA NOVA byla přijata tamní pracovníci, byl zde vyvěšen rozpis směn, které vykonávala, byla vybavena pracovním oděvem a pomůckami a vyškolená ohledně bezpečnosti práce; práci jí přiděloval mistr, odměna za práci byla přislíbena ve výši 75 Kč za hodinu. Je ubytována na ubytovně, již nehradí. Dále uvedla, že na území České republiky nemá žádné rodinné vazby ani blízké osoby, nenachází se zde žádná další osoba, vůči níž by měla vyživovací povinnost, nesdílí zde domácnost s občanem Evropské unie ani občanem České republiky, nemá žádné kulturní, ekonomické a společenské vazby, nemá zde žádný majetek, nedopustila se na území České republiky protiprávního jednání, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, nezná překážku, která by jí bránila v návratu na Ukrajinu. Je svobodná, bezdětná, disponuje částkou asi 1000 Kč.
6. Součástí spisového materiálu je i smlouva o provedení práce uzavřená mezi společností POLFIZ SP. Z O.O. sídlem v polské Vratislavi (dále jen „POLFIZ“) jako zaměstnavatelem a žalobkyní jako zaměstnankyní ze dne 15. 3. 2018, v jejímž smyslu má zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonávat práci na pozici pracovníka ve výrobě od 15. 3. 2018 do 15. 3. 2018 (*sic!*), a to na území Polska. Dle dodatku k této smlouvě z 16. 3. 2018 je zaměstnanec vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště firmy Nerest - M s.r.o. (dále jen „Nerest – M“). Ve spise je dále založena dohoda o dočasném přidělení zaměstnance z 5. 3. 2018 uzavřená mezi společností POLFIZ jako zaměstnavatelem, zastoupenou příkazníkem Nerest – M, a uživatelem, společností WERA NOVA, jejíž přílohou č. 1 je seznam zaměstnanců a určení doby dočasného přidělení. V seznamu figuruje i žalobkyně, přičemž má být přidělena od 5. 3. 2018. Ve správním spisu dále figuruje příkazní smlouva a smlouva o poskytování služeb uzavřená dne 11. 9. 2017 mezi POLFIZ jako příkazcem a Nerest – M jako příkazníkem. Předmětem této smlouvy je závazek příkazníka obstarat pro příkazce sjednání a uzavření smlouvy o dílo, respektive sjednat zakázku, přičemž toto dílo bude plněno zaměstnanci příkazce. Dle smlouvy má příkazce zájem na území České republiky plnit díla spočívající mj. v pomocných pracích v potravinářském průmyslu.
7. Dle evidence o odpracované pracovní době žalobkyně ve firmě WERA NOVA odpracovala směny od 5. 3. 2018 do 20. 3. 2018

8. Dle závazného stanovisko k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS41000 ze dne 26. 3. 2018, je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné. Ve spise jsou dále evidovány informace OAMP ohledně situace v zemi původu žalobkyně z 22. 1. 2018.
9. Ze sdělení Krajské pobočky Úřadu práce v Ostravě, kontaktního pracoviště Bruntál, z 28. 3. 2018 vyplývá, že žalobkyně neobdržela povolení k zaměstnání. U příslušného úřadu práce je hlášena informací o nástupu zaměstnání ze dne 19. 3. 2018, přičemž pracuje pro firmu Nerest - M s výkonem práce ve firmě WERA NOVA, je vyslána zahraniční firmou POLFIZ.
10. Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodl dne 3. 5. 2018 pod č.j. KRPT-70358-45/ČJ-2018-070022, rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č.j. CPR-19437-6/ČJ-2018-930310-V235, zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu projednání, neboť ve věci nebyla žalobkyni dána možnost se před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
11. Správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně nově dne 10. 1. 2020, jak je blíže specifikováno v bodě 1 tohoto rozsudku. Usoudil, že žalobkyně na území České republiky pracovala bez příslušného platného povolení, jež je podmínkou k výkonu zaměstnání, čímž naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán považoval poskytnutí služby spočívající v poskytnutí pracovníka, jenž je příslušníkem třetího státu, za obcházení vnitrostátních právních předpisů týkajících se práce státních příslušníků třetích států a za zneužití volného pohybu služeb.
12. K odvolání žalobkyně žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, jež napadeným rozhodnutím z 8. 7. 2020 potvrdil. Odmítl názor žalobkyně, že na území České republiky pobývala legálně a činnost vykonávala v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť dlouhodobé vízum typu D vydané Polskou republikou žalobkyni neopravňuje k výkonu zaměstnání na území České republiky. Žalobkyně do České republiky přicestovala přímo z Ukrajiny přes Slovensko s úmyslem zde pracovat. Byla přijata pracovníci společnosti WERA NOVA, práci jí přiděloval mistr této společnosti, zde byla i proškolená ohledně bezpečnosti práce a vykonávala činnost dle rozpisu směn. Žalobkyně do České republiky přicestovala z vlastní vůle, aniž by byla kýmkoliv vyslána. Tvrzení o tom, že je zaměstnankyní polské firmy, jsou nevěrohodná. Ve správním spise založené smlouvy jsou v rozporu s výpovědí žalobkyně a zejména s tím, že žalobkyně ve společnosti WERA NOVA pracovala již od 5. 3. 2018, přičemž smlouva o provedení práce mezi firmou POLFIZ a žalobkyní je datována až 15. 3. 2018, její dodatek o údajném vyslání na území České republiky pak až 16. 3. 2018. Z výpovědi žalobkyně a dalších podkladů nikterak nevyplývá, že by žalobkyně byla řízena a kontrolována ze strany polského zaměstnavatele.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Krajský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje formální náležitosti za ni kladené.

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez jednání.

Posouzení žalobních bodů

15. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (v rozhodném znění) policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
17. Podle § 118 odst. 1 téhož zákona, správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí krajský soud následující.

Námítka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevypořádání odvolacích námitek

20. Pokud se týče námitky nenáležitého zjištění skutečného stavu věcí, jež byla formulována ve značně obecné rovině, pak krajský soud taktéž obecně konstatuje, že ve správním řízení byly zjištěny všechny skutečnosti rozhodné pro výrok, jakým bylo ve věci rozhodnuto. Je pravdou, že správní orgán je v řízení vedeném z moci úřední povinen zjišťovat okolnosti svědčící jak v neprospěch, tak i v prospěch toho, komu je povinnost ukládána.
21. Žalobkyně nicméně netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, jež by snad správní orgány opomenuly, stejně tak vyznívá zcela obecně a nekonkrétně podaná námitka ohledně nesprávně vypořádaných uplatněných odvolacích námitek, aniž by bylo blíže uvedeno, o které konkrétní námitky se má jednat.

22. Dle názoru soudu skutkový stav byl naopak zjištěn v dostatečném rozsahu. Z okolností posuzované věci, zejména pak výpovědi samotné žalobkyně, nevyplývala nutnost obstarání dalších podkladů pro vydání rozhodnutí.
23. Obdobně nesprávné vypořádání odvolacích námitek není nikterak konkretizováno, a proto tato námitka rovněž neobstojí.
24. Krajský soud také poukazuje na skutečnost, že žalobou nebyl nijak zpochybňován závěr správních orgánů v tom, že pracovní činnost žalobkyně v době od 5. 3. 2018 do 21. 3. 2018 v provozovně společnosti WERA NOVA nebyla žalobkyně oprávněna vykonávat bez povolení k zaměstnání. Byl tak naplněn důvod pro použití správního vyhoštění dle shora citovaného § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
25. Tento komplex žalobních námitek proto nebyl shledán krajským soudem jako důvodný.
Námitka nepřiměřenosti a neúčelnosti napadeného rozhodnutí co do formy a délky uloženého opatření. Námitka nepřezkoumatelnosti odůvodnění délky správního vyhoštění
26. Pokud se týče posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, shledává jej soud u správních orgánů naprosto dostatečným za situace, kdy sama žalobkyně žádné osobní a majetkové vazby k České republice výslovně neuvedla. Z obsahu spisu nevyplývá jakákoliv indicie svědčící pro případný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, a tento není nově tvrzen ani v žalobě.
27. Krajský soud konstatuje, že relevantní kritéria pro rozhodování o délce správního vyhoštění správní orgán řádně vyhodnotil v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (za všechny srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Ve prospěch žalobkyně správní orgán zohlednil tu skutečnost, že se dopustila porušení zákonů České republiky poprvé, spolupracovala s policií, přičemž vyhodnotil také charakter a délku porušení právních předpisů.
28. Nelze dále odhlédnout od kogentní povahy ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, tj. nemožnosti se od něj při postupu správního orgánu odchýlit. V této souvislosti lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, podle kterého ustanovení „ § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoliv. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území, nevylučuje, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Zákon o pobytu cizinců naopak předpokládá, že cizinec po uložení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Pro úplnost lze dodat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemá rozhodnutí o správním vyhoštění sankční povahu. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát pouze vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval“.
29. Pokud tedy příslušný orgán cizinecké policie zjistil důvod pro správní vyhoštění cizince, byl o tom povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň stanovit dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie za současného zohlednění přiměřenosti tohoto zásahu do soukromého a rodinného života.
30. Podle rozhodného znění citovaného ustanovení měl správní orgán možnost stanovit dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce od 6 měsíců do 5 let. Žalobkyni byla tato doba stanovena při spodní hranici, a není proto

možno přisvědčit její námitce, že tato doba je nepřiměřená okolnostem případu, které byly přezkoumatelným způsobem správními orgány specifikovány. Je pravdou, že žalobkyně se správním orgánem spolupracovala a jednalo se o její první porušení zákona o pobytu cizinců. Tyto faktory však byly zohledněny při stanovení délky správního vyhoštění při spodní hranici zákonného rozpětí, jak již bylo uvedeno shora.

31. Soud úvahy správních orgánů nevyhodnotil jako excesivní či svévolné, přičemž je shledal dostatečně odůvodněným. K otázce přiměřenosti uloženého opatření soud též připomíná, že *„pobyt na území České republiky není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí“* (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017-57).
32. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že v daném případě zcela postačovalo použití opatření ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (například z rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, nebo z rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29, či ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27) se podává, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
33. V projednávané věci však krajský soud nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně nezjistil. Z výsledku žalobkyně totiž nevyplynuly žádné osobní nebo rodinné vazby v České republice; nenachází se zde osoba, vůči které by měla vyživovací povinnost nebo osoba, kterou má ve své péči; stejně tak ani v České republice ani v Evropské unii neexistuje osoba, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené; žalobkyně v České republice nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či České republiky; v České republice nemá ekonomické, kulturní a společenské vazby. Krajský soud toliko doplňuje, že z relevantní judikatury neplyne nutnost žalovaného při rozhodování o správním vyhoštění hodnotit dopad na budoucí pobytová oprávnění žalobkyně.
34. K žalobní námitce stran účelnosti rozhodnutí s argumentací, že žalobkyně opustila území České republiky krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, krajský soud poukazuje na to, že žalobkyně žádnou informaci o tom, že území České republiky opustila, správnímu orgánu nesdělila, tato informace se ze správního spisu nepodává. Opuštění republiky cizincem ještě v průběhu správního řízení nicméně není spojeno se zánikem povinnosti správního orgánu uložit opatření, proti němuž žalobkyně brojí. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území, nicméně nevylučuje, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Ani délka řízení, o níž bude pojednáno níže, byť by v něm docházelo k průtahům, není v zákoně spojena se zánikem povinnosti správního orgánu uložit opatření, které žalobkyně napadá.
35. Pokud se týče námitky rozporu s obvyklou správní praxí, tato nebyla žalobkyní nikterak konkretizována, natož doložena.
36. Právě vypořádávané námitky proto nebyly shledány důvodnými.

Námitka excesivní délky správního řízení

37. Dalším žalobním bodem, jenž žalobkyně vznáší, je excesivní délka správního řízení spočívající v tom, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí cca 26 měsíců poté, kdy se měla žalobkyně dopustit protiprávního jednání.
38. Krajský soud souhlasí s námitkou žalobkyně týkající se délky správního řízení. Ze správního spisu nicméně vyplynulo, že první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno již 3. 5. 2018, toto však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno dne 12. 12. 2019 pro vady řízení (nemožnost seznámit se se spisovým materiálem), přičemž prvostupňový orgán nově rozhodl dne 10. 1. 2020 a napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 8. 7. 2020.
39. Zákon o pobytu cizinců ovšem žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by zanikla možnost správního orgánu rozhodnout o uložení správního vyhoštění, neobsahuje. Délka řízení tedy nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
40. Pokud žalobkyně měla za to, že v řízení dochází k průtahům a je v důsledku toho dotčena na svých právech, disponovala prostředky, jimiž se proti nečinnosti mohla bránit. Ze správního spisu nicméně neplyne, že by žalobkyně relevantních opatření proti nečinnosti využila, přičemž od 24. 3. 2018 byla právně zastoupena advokátem.
41. I tuto námitku žalobkyně je tedy na místě vypořádat jako nedůvodnou.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. srpna 2020

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně